

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΤΑ
ΑΒΕΒΑΙΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΙΜΟΥΛΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η πόλη και τα αβέβαια τείχη της**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Machi to sono futashikana kabe
Από τις Εκδόσεις Shinchosha Publishing Co., Ltd, Τόκιο 2023
Η ελληνική μετάφραση έγινε από την έκδοση The city and its uncertain walls,
μετάφραση στα αγγλικά: Philip Gabriel
Από τις Εκδόσεις Harvill Secker, Λονδίνο 2024
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Haruki Murakami
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βασίλης Κιμούλης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Μπανούση
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Κωνσταντίνος Καπένης

© Harukimurakami Archival Labyrinth, 2023
© Σχεδιασμού εξωφύλλου: Suzanne Dean
© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Jialun Deng & Takaya Katsuragawa
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2026

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2026, 5.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-6324-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου. Επίσης απαγορεύεται η οποιαδήποτε αναπαραγωγή όλου ή μέρους του βιβλίου για σκοπούς εκπαίδευσης σε συστήματα ή τεχνολογία τεχνητής νοημοσύνης. Το έργο αυτό προστατεύεται και προφυλάσσεται από διαδικασίες TDM-Διαχείρισης Δεδομένων Δοκιμών [Άρθρο 4(3) Οδηγία (ΕΥ) 2019/790].

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979   *Since 1979*

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

ΧΑΡΟΥΚΙ ΜΟΥΡΑΚΑΜΙ

Η ΠΟΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΑΒΕΒΑΙΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ

Μετάφραση: Βασίλης Κιμούλης

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Εσύ είσαι αυτή που μου πρωτομίλησε για την πόλη. Εκείνο το καλοκαιρινό βράδυ που ανηφορίζαμε το ποτάμι και το χορτάρι ευωδίαζε γλυκά στον αέρα. Προσπεράσαμε διάφορους μικρούς υδατοφράχτες που συγκρατούσαν την άμμο που παρέσυρε το ρεύμα, σταματώντας κάθε τόσο για να χαζέψουμε τα μικρούτσικα ασημί ψαράκια που στριφογύριζαν στις λιμνούλες. Είχαμε βγάλει και οι δυο τα παπούτσια μας εδώ και λίγη ώρα. Το κρύο νερό έγλειφε τους αστραγάλους μας και η λεπτή άμμος στον βυθό του ποταμού τύλιγε τα πόδια μας σαν απαλά σύννεφα σε όνειρο. Εγώ ήμουν δεκαεπτά κι εσύ έναν χρόνο μικρότερη.

Είχες χάσει τα κόκκινα ίσια πέδιλά σου μέσα στο κίτρινο πλαστικό σακίδιο στον ώμο σου και προχωρούσες απ' τον έναν αμμόλοφο στον άλλον, ακριβώς μπροστά μου. Υγρά χορτάρια είχαν κολλήσει στις βρεγμένες γάμπες σου, υπέροχα πράσινα σημεία στίξης. Κρατούσα τα πολυφορεμένα λευκά αθλητικά μου, από ένα σε κάθε χέρι.

Μάλλον κουρασμένη απ' το περπάτημα, σωριάστηκες κάτω στην καλοκαιρινή βλάστηση, χαζεύοντας αμίλητη τον ουρανό. Με μια στριγκλιά, ένα ζευγάρι μικρών πτηνών διέτρεξε στιγμιαία τον θόλο. Μέσα στη σιωπή που ακολούθησε, μια υποψία γαλαζωπού ηλιοβασιλέματος άρχισε να περιστρέφεται γύρω μας. Καθισμένος πλάι σου, με κυρίευσε ένα παράξενο συναίσθημα, λες και χιλιάδες αόρατες κλωστές έδεναν προσεκτικά το κορμί σου με την καρδιά μου. Το στιγμιαίο πετάρισμα των

βλεφάρων σου, το ελαφρύ τρέμουλο των χειλιών σου, αρκούσε για να κάνει την καρδιά μου να σκιρτήσει.

Εκείνη την εποχή ούτε εσύ ούτε εγώ είχαμε ονόματα. Το μόνο που υπήρχε ήταν τα ακτινοβόλα συναισθήματα ενός δεκαεπτάχρονου και μιας δεκαεξάχρονης που κάθονταν στο χορτάρι στην όχθη του ποταμού, ένα καλοκαιριάτικο ηλιοβασίλεμα. Σε λίγο θα άρχιζαν να λαμπυρίζουν τα άστρα από πάνω μας και ούτε κι εκείνα είχαν ονόματα. Καθόμασταν εκεί οι δυο μας, ο ένας δίπλα στον άλλον, στην όχθη ενός κόσμου χωρίς όνομα.

«Ένα ψηλό τείχος περιβάλλει ολόκληρη την πόλη», ξεκίνησες να λες, τραβώντας τις λέξεις έξω απ' τη βαθιά σιωπή, όπως ο βουτηχτής σκαλίζει τον πυθμένα της θάλασσας για να βγάλει μαργαριτάρια. «Δεν είναι τόσο μεγάλη πόλη, αλλά ούτε και τόσο μικρή ώστε να την πιάνει ολόκληρη το μάτι με τη μία».

Αυτή ήταν η δεύτερη φορά που μιλούσες για την πόλη. Και τώρα πλέον η πόλη είχε κι ένα ψηλό τείχος τριγύρω της.

Καθώς συνέχιζες να μιλάς, η πόλη τώρα είχε ένα όμορφο ποτάμι και τρεις πέτρινες γέφυρες (την Ανατολική Γέφυρα, την Παλιά Γέφυρα και τη Δυτική Γέφυρα), μια βιβλιοθήκη κι ένα παρατηρητήριο, ένα εγκαταλελειμμένο χυτήριο και κοινωνικές κατοικίες. Μέσα στο αχνό φως του ηλιοβασίλεματος καθόμασταν με τους ώμους μας να ακουμπούν κι ατενίζαμε αυτή την πόλη. Άλλες φορές ήμασταν σε κάποιον μακρινό λόφο, με τα μάτια μισόκλειστα, κι άλλοτε η πόλη ήταν τόσο κοντά, που μπορούσαμε να απλώσουμε το χέρι μας και να την αγγίξουμε, με μάτια ορθάνοιχτα.

«Ο αληθινός εαυτός μου ζει εκεί, σε αυτή την πόλη που περιβάλλει το τείχος», λες.

«Επομένως ο εαυτός σου εδώ δίπλα μου δεν είναι ο αληθινός εαυτός σου;» δε γινόταν να μη ρωτήσω.

«Ακριβώς. Ο εαυτός μου εδώ και τώρα δεν είναι ο αληθινός εαυτός μου. Είναι απλώς ένας αντικαταστάτης. Σαν μια περιπλανώμενη σκιά».

Το σκέφτηκα λιγάκι. Μια περιπλανώμενη σκιά; Αλλά κράτησα τις σκέψεις μου για τον εαυτό μου.

«Εντάξει, λοιπόν. Και τι κάνει ο αληθινός εαυτός σου σ' αυτή την πόλη;»

«Εργάζεται σε μια βιβλιοθήκη», απάντησες ήρεμα. «Εργάζομαι από τις πέντε περίπου έως γύρω στις δέκα».

«Γύρω;»

«Ο χρόνος εκεί είναι γενικά κατά προσέγγιση. Υπάρχει ένας ψηλός πύργος με ρολόι στην πλατεία, αλλά το ρολόι δεν έχει δείκτες».

Φαντάστηκα ένα ρολόι σε πύργο χωρίς δείκτες. «Και μπορεί να επισκεφθεί ο καθένας αυτή τη βιβλιοθήκη;»

«Όχι. Κανείς δεν μπορεί να μπει μέσα. Χρειάζονται ειδικά προσόντα για να μπει. Εσύ όμως μπορείς. Αφού εσύ τα έχεις».

«Τι εννοείς λέγοντας ειδικά προσόντα;»

Χαμογέλασες ευγενικά, αλλά δεν απάντησες στην ερώτηση.

«Άρα εφόσον πάω εκεί, μπορώ να συναντήσω τον αληθινό εαυτό σου;»

«Εφόσον μπορέσεις να βρεις αυτή την πόλη. Κι εφόσον...»

Σταμάτησες να μιλάς, τα μάγουλά σου πήραν λίγο χρώμα. Αλλά μπορούσα να καταλάβω τα λόγια που δεν είχες προφέρει.

Κι εφόσον ψάχνεις πραγματικά τον αληθινό εαυτό μου... Αυτές ήταν οι λέξεις που δεν είχες τολμήσει να πεις.

Σε αγκάλιασα απαλά με το ένα χέρι. Φορούσες ένα λεπτό, πράσινο αμάνικο φόρεμα. Το μάγουλό σου ξεκουραζόταν στον ώμο μου. Αλλά ο εαυτός σου που κρατούσα μέσα στο μισοσκόταδο εκείνο το καλοκαιρινό βράδυ δεν ήταν ο αληθινός εαυτός σου. Όπως είπες, ήταν ένας απλός αντικαταστάτης, μια σκιά.

Ο αληθινός εαυτός σου βρισκόταν σε μια πόλη που περιέβαλλε ένα ψηλό τείχος. Σε μια πόλη με ιτιές σε όμορφους αμμόλοφους, με μερικά μικρά λοφάκια και πράα θηρία, το καθένα με ένα κέρατο. Ο κόσμος ζούσε σε παλιές κοινωνικές κατοικίες, μια ζωή απέριττη αλλά απόλυτα επαρκή. Τα θηρία τρέφονταν

με τα φύλλα και τους καρπούς των δέντρων, αν και τα περισσότερα πέθαιναν κατά τους ατελείωτους, δριμείς χειμώνες, καταβεβλημένα από το κρύο και την πείνα.

Πόσο λαχταρούσα να πάω στην πόλη. Λαχταρούσα να συναντήσω τον *αληθινό* εαυτό σου.

«Η πόλη περιβάλλεται από ψηλά τείχη, έτσι είναι πολύ δύσκολο να μπεις μέσα», λες. «Κι ακόμη πιο δύσκολο να βγεις έξω».

«Και πώς γίνεται να μπει κανείς μέσα;»

«Απλώς πρέπει να το επιθυμείς. Αλλά δεν είναι και τόσο απλό να επιθυμείς κάτι ειλικρινά, με όλη σου την καρδιά. Μπορεί να πάρει χρόνο. Στο μεταξύ ίσως αναγκαστείς να αφήσεις πίσω σου ένα σωρό πράγματα. Πράγματα πολύτιμα για σένα. Αλλά μη το βάλεις κάτω, όσος χρόνος κι αν χρειαστεί. Η πόλη δεν πρόκειται να πάει πουθενά».

Φανταζόμουν να συναντάω τον αληθινό εαυτό σου σε αυτή την πόλη. Τα έφερα όλα στο μυαλό μου – τα όμορφα χωράφια με τις μηλιές έξω από την πόλη, τις τρεις πέτρινες γέφυρες κατά μήκος της, τις στριγκλιές των αόρατων νυκτόβιων πουλιών. Τη μικρή παλιά βιβλιοθήκη όπου εργαζόταν ο *αληθινός* εαυτός σου.

«Υπάρχει πάντα ένα μέρος εκεί για σένα», λες.

«Ένα μέρος για μένα;»

«Ναι. Μόνο μία κενή θέση υπάρχει στην πόλη. Κι εσύ πρέπει να την καλύψεις».

Τι θέση μπορεί να ήταν αυτή;

«Θα γίνεις *Αναγνώστης Ονείρων*», λες χαμηλόφωνα. Σαν να αποκάλυπτες ένα μυστικό ζωτικής σημασίας.

Δεν κατάφερα να συγκρατήσω ένα γελάκι. «Ξέρεις, ούτε τα δικά μου όνειρα δεν μπορώ να θυμηθώ. Θα ήταν δύσκολο για κάποιον σαν κι εμένα να γίνει *Αναγνώστης Ονείρων*».

«Όχι, ο *Αναγνώστης Ονείρων* δε χρειάζεται να βλέπει δικά του όνειρα. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να διαβάζεις

όλα τα παλιά όνειρα που είναι συγκεντρωμένα στα ράφια της βιβλιοθήκης».

«Πιστεύεις ότι μπορώ να το κάνω;»

Έγγνεψες. «Ναι, μπορείς να το κάνεις. Έχεις τα προσόντα. Κι ο εαυτός μου εκεί θα σε βοηθήσει να κάνεις τη δουλειά σου. Θα βρίσκομαι κάθε βράδυ στο πλευρό σου».

«Άρα θα είμαι ένας *Αναγνώστης Ονείρων* και κάθε βράδυ θα διαβάζω πολλά παλιά όνειρα από τα ράφια της βιβλιοθήκης. Κι εσύ θα είσαι πάντα δίπλα μου. Ο *αληθινός* εαυτός σου». Επανάλαβα δυνατά όλα τα δεδομένα που μου είχαν δοθεί.

Οι γυμνοί, λεπτοί ώμοι σου με το πράσινο φόρεμα έτρεμαν κάτω από το χέρι μου. Κι έπειτα σφίχτηκες.

«Ακριβώς. Αλλά υπάρχει και κάτι που θέλω να θυμάσαι. Ότι ακόμη κι αν σε συναντήσω σε αυτή την πόλη, δε θα θυμάμαι τίποτα για σένα».

Γιατί;

«Στ' αλήθεια δεν ξέρεις γιατί;»

Ξέρω. Το άτομο που αγκαλιάζω τους ώμους του εδώ και τώρα είναι απλώς ένας αντικαταστάτης. Ο *αληθινός* εαυτός σου ζει σε εκείνη την πόλη. Αυτή τη μυστηριώδη, μακρινή πόλη που περιβάλλουν ψηλά τείχη.

Ωστόσο, ο ώμος σου κάτω απ' το χέρι μου είναι τόσο απαλός και ζεστός, που δύσκολα μπορώ να πιστέψω ότι δεν είναι αληθινός.

2

Σε αυτόν τον πραγματικό κόσμο ζούσαμε λίγο μακριά ο ένας από τον άλλον. Όχι τόσο μακριά, αλλά όχι και τόσο κοντά που να πεταγόμαστε όποτε θέλουμε. Για να φτάσω στο σπίτι σου χρειάζομαι μιάμιση ώρα, αλλάζοντας δύο τρένα στη διαδρομή. Καμιά από τις δύο πόλεις στις οποίες ζούσαμε δεν περικλειό-

ταν από κάποιο ψηλό τείχος, έτσι φυσικά μπορούσαμε να μετακινηθούμε ελεύθερα από τη μία στην άλλη.

Ζούσα σε μια ήσυχη οικιστική περιοχή κοντά στη θάλασσα, ενώ εσύ ζούσες στο κέντρο μιας πολύ μεγαλύτερης και ζωντανής πόλης. Εκείνο το καλοκαίρι τελειώνα την τρίτη τάξη του Λυκείου, δηλαδή την τελευταία, κι εσύ τη δεύτερη. Πήγαινα σε ένα δημόσιο σχολείο στη γειτονιά μου κι εσύ φοιτούσες σε μια ιδιωτική σχολή θηλέων στην πόλη σου. Για διάφορους λόγους δεν μπορούσαμε να συναντηθούμε πάνω από μία ή δύο φορές τον μήνα. Το κάναμε εναλλάξ, τη μια ερχόμουν εγώ στην πόλη σου και την επόμενη φορά ερχόσουν εσύ στην πόλη που ζούσα. Κάναμε βόλτες σε ένα μικρό πάρκο κοντά στο σπίτι σου είτε στον δημόσιο βοτανικό κήπο. Ο βοτανικός κήπος χρέωνε ένα ποσό στην είσοδο, αλλά δίπλα ακριβώς στα θερμοκήπια βρισκόταν ένα όμορφο μικρό καφέ, ποτέ δεν είχε πολύ κόσμο, που έγινε το αγαπημένο μας στέκι. Παραγγέλναμε καφέ και τάρτα μήλου (μια μικρή πολυτέλεια για μας) και χανόμασταν σε μια ήρεμη συζήτηση.

Όποτε ερχόσουν στην πόλη μου, κάναμε βόλτα στην όχθη του ποταμού ή στη θάλασσα. Δεν υπήρχε κανένα ποτάμι στο κέντρο της πόλης όπου ζούσες και φυσικά ούτε θάλασσα, και κάθε φορά που ερχόσουν στη δική μου πόλη το πρώτο που ήθελες να δεις ήταν το ποτάμι ή τη θάλασσα. Όλο αυτό το υδάτινο στοιχείο της φύσης σε έλκυε.

«Με κάποιον τρόπο, το θέαμα του νερού με ηρεμεί», είπες. «Λατρεύω τον ήχο που κάνει».

Σε είχα γνωρίσει το περασμένο φθινόπωρο, και είχαν περάσει οκτώ μήνες από τότε που αρχίσαμε να βγαίνουμε. Κάθε φορά που βλεπόμασταν, βρίσκαμε κάποιο απόμερο μέρος για να αγκαλιαστούμε και να φιληθούμε. Ωστόσο, ποτέ δεν κάναμε κάτι περισσότερο. Δεν είχαμε χρόνο, πρώτα απ' όλα, αλλά ούτε και χώρο για το επόμενο βήμα στη σχέση μας. Πάνω απ' όλα, όμως, μας απορροφούσαν τόσο πολύ οι συζητήσεις μας, που δεν ήμασταν διατεθειμένοι να τις στερηθούμε ούτε για λίγο. Κανείς

από τους δυο μας δεν είχε ξανασυναντήσει κάποιον που να μπορεί να μιλάει μαζί του τόσο ελεύθερα για τα συναισθήματα, τις σκέψεις του. Έμοιαζε με αληθινό θαύμα αυτή η συνάντηση. Έτσι, μια δυο φορές τον μήνα μιλούσαμε ασταμάτητα, χάνοντας την αίσθηση του χρόνου. Πάντα είχαμε κάτι να πούμε κι όταν λέγαμε αντίο στον σταθμό του τρένου, πάντα αισθανόμουν ότι υπήρχε και κάτι άλλο, κάτι απολύτως ζωτικό, που είχα ξεχάσει να αναφέρω.

Δε λέω ότι δεν αισθανόμουν καμιά σωματική έλξη για σένα. Φαντάσου ένα δεκαεπτάχρονο αγόρι μαζί με ένα δεκαεξάχρονο κορίτσι του οποίου το στήθος έχει αρχίσει να φουσκώνει με τρόπο υπέροχο, κι εκείνος αγκαλιάζει το ευλύγιστο κορμάκι της – είναι δυνατόν να μην υπάρχει σεξουαλικός πόθος σ' όλο αυτό; Όμως γνώριζα ενστικτωδώς ότι το καλύτερο ήταν να αφήσουμε αυτά τα συναισθήματα γι' αργότερα. Για την ώρα είχα ανάγκη να σε βλέπω μια δυο φορές τον μήνα, να κάνουμε μεγάλες βόλτες παρέα και να ανοίγουμε τις καρδιές μας για οτιδήποτε μας ερχόταν στο μυαλό. Μια ζεστή ανταλλαγή πληροφοριών ενώ γνωρίζαμε βαθύτερα ο ένας τον άλλον. Κι έπειτα, στη σκιά ενός δέντρου, να αγκαλιαζόμαστε και να φιλιόμαστε – ήταν τόσο υπέροχη αυτή η στιγμή, που δεν ήθελα να βιαστούμε να πάμε παραπέρα. Αν το κάναμε, μπορεί η σχέση μας να έχανε για πάντα κάτι πολύ ουσιώδες, κάτι που μπορεί να μην ξαναβρίσκαμε ποτέ. Το σωματικό μπορούσε να έρθει στην πορεία, αργότερα. Αυτό σκεφτόμουν. Ή μπορεί να μου το υπαγόρευε η διαίσθησή μου.

Και για τι συζητούσαμε σφιχταγκαλιασμένοι; Δε θυμάμαι πια. Μιλούσαμε για τόσο πολλά που δεν μπορώ πλέον να τα ανακαλέσω όλα με τη σειρά. Ένα πράγμα όμως ξέρω καλά – ότι μόλις άρχιζες να μιλάς γι' αυτή την παράξενη πόλη που την περικλείει ένα ψηλό τείχος, το θέμα αυτό μονοπωλούσε τη συζήτησή μας.

Κυρίως μιλούσες για την τοπογραφία της πόλης, εγώ έκανα ερωτήσεις πρακτικού τύπου, εσύ μου απαντούσες, και καθώς συ-νεχίζαμε, γινόταν μια λεπτομερειακή καταγραφή της πόλης από όλες τις πλευρές. Εσύ ήσουν που δημιουργήσες την πόλη. Είτε μπορεί να υπήρχε ήδη εκεί, μέσα σου, από παλιά. Όταν όμως έφτασε η ώρα να ενώσεις όλα τα κομμάτια ώστε να μπορέσεις να την οραματιστείς, να μπορέσεις να την περιγράψεις με λόγια, πιστεύω ότι κι εγώ έπαιξα σ' αυτό έναν ρόλο. Εσύ μιλούσες κι εγώ κατέγραφα τα πάντα. Όπως οι αρχαίοι φιλόσοφοι και οι ιε-ράρχες που είχαν στο πλευρό τους κάποιον πιστό, σχολαστικό γραμματέα ή έναν μαθητή, που σημείωνε κάθε τους λέξη. Τα έγγραφα όλα σε ένα ειδικό μικρό σημειωματάριο που είχα απο-κλειστικά γι' αυτόν τον σκοπό, ο πιστός μαθητής, ο πάντοτε άξιος βοηθός. Εκείνο το καλοκαίρι, ήμασταν και οι δυο μας απόλυτα προσηλωμένοι σ' αυτό το συνεργατικό πρότζεκτ μας.

3

Το φθινόπωρο, ενώ περιμένουν τα κρύα, μια αστραφτερή, χρυ-σαφιά γούνα καλύπτει τα κορμιά των θηριών. Το κέρατο στο κούτελό τους είναι σουβλερό και λευκό. Ξεπλένουν τις οπλές τους στα νερά του παγωμένου ποταμού και σηκώνουν νωχελι-κά τα κεφάλια τους για να απολαύσουν τους κόκκινους καρπούς των δέντρων και να μασήσουν τα φυλλαράκια των σαρόθαμνων.

Αυτή ήταν η ομορφότερη εποχή του έτους.

Στεκόμουν στο παρατηρητήριο που ήταν χτισμένο δίπλα στα τείχη και περίμενα να σημάνει το κέρασ στο λυκόφως. Το κέρασ αντηχούσε τη στιγμή ακριβώς προτού χαθεί ο ήλιος – μία παρα-τεταμένη νότα, κι έπειτα άλλες τρεις πιο σύντομες. Αυτός ήταν ο κανόνας. Κι ενώ πύκνωναν οι σκιές της νύχτας, ο απαλός ήχος του κέρατος γλιστρούσε πάνω στο λιθόστρωτο και είχα την αί-σθηση ότι ήταν αναλλοίωτος εδώ κι εκατοντάδες αιώνες (μπο-

ρεί κι ακόμη περισσότερο). Κι αυτός ο ήχος διαπερνούσε τα πέτρινα τείχη γύρω από τα σπίτια και τα πέτρινα αγάλματα κατά μήκος του θαμνοφράχτη στην πλατεία.

Όταν ο ήχος του κέρατος αντιλαλεί στην πόλη, τα θηρία ορθώνουν τα κεφάλια τους σε αρχαίες αναμνήσεις. Μερικά σταματούν να μασουλάνε φύλλα, άλλα παύουν να σέρνουν τις σπλές τους στο λιθόστρωτο κι άλλα τινάζουν από πάνω τους τον ελαφρύ ύπνο που έκαναν στις τελευταίες ηλιόλουστες νότες της μέρας, όλα όμως με το κεφάλι τους ανασηκωμένο στην ίδια γωνία.

Για μια στιγμή μένουν παγωμένα, σαν αγάλματα. Το μόνο που σαλεύει στην πνοή του αέρα είναι η απαλή χρυσαφιά τους γούνα. Πού έχουν όμως καρφωμένο το βλέμμα τους; Όλα με τα κεφάλια τους στραμμένα προς την ίδια κατεύθυνση, τα μάτια τους να κοιτάζουν το κενό, τα θηρία μένουν ακίνητα. Απόλυτα προσηλωμένα στον ήχο του κέρατος.

Και όταν σβήσει στον αέρα κι ο τελευταίος αντίλαλος, κάποια τινάζονται πάνω και στυλώνουν τα μπροστινά τους πόδια, άλλα τεντώνονται και κορδώνονται, και την ίδια περίπου στιγμή ξεκινούν όλα μαζί να περπατούν, σαν να λύθηκαν τα μάγια, και οι δρόμοι της πόλης αντηχούν από το ποδοκρότημα των θηρίων.

Η αγέλη απλώνεται μέχρι κάτω στο φιδογυριστό καλντερίμι, χωρίς κανέναν φανερό αρχηγό, κανέναν που να τους δείχνει την πορεία. Με τα μάτια χαμηλωμένα, τις πλάτες να λικνίζονται ελαφρά, κατηφορίζουν παράλληλα στο σιωπηλό ποτάμι. Παρά τη σιωπή, κάθε θηρίο είναι στενά συνδεδεμένο με τα άλλα με ακατάλυτους δεσμούς.

Καθώς είχα παρακολουθήσει πολλές φορές αυτή τη σκηνή, πλέον καταλάβαινα πόσο αυστηρά τηρούσαν την ίδια διαδρομή και τον ρυθμό. Μαζεύοντας κι άλλα θηρία στον δρόμο τους, διέσχιζαν την Παλιά Γέφυρα και συνέχιζαν μέχρι την πλατεία με το μυτερό καμπαναριό (όπου βρισκόταν ο πύργος με το ρολόι που δεν είχε δείκτες, όπως είχες πει). Και να που ερχόταν να

τα συναντήσει και μια μικρή ομάδα που είχε κατεβεί στην αμμουδερή όχθη του ποταμού και τσιμπολογούσε πρασινάδες. Ύστερα συνέχιζαν στο παράλληλο δρομάκι, αντίθετα στη ροή του ποταμού, πηγαίνοντας προς τα βόρεια, κατά μήκος του αποξηραμένου καναλιού από την περιοχή του εργοστασίου, μέχρι που ερχόταν να προστεθεί και κάποια άλλη ομάδα που βρισκόταν στο δάσος προς αναζήτηση καρπών στα δέντρα. Έπειτα έστριβαν προς τα δυτικά, κάθετα στη σβησμένη δίοδο προς το χυτήριο και σκαρφάλωναν το μακρύ πλατύσκαλο μονοπάτι στον βορινό λόφο.

Υπήρχε μία και μοναδική πύλη στο τείχος που περιέκλειε την πόλη. Το άνοιγμα και το κλείσιμό της ήταν δουλειά του Φύλακα. Η πύλη ήταν βαριά και συμπαγής, με φαρδιές σιδερένιες πλάκες καρφωμένες κάθετα και οριζόντια πάνω της. Παρά την τρομερή όψη της, ο Φύλακας μπορούσε να την ανοιγοκλείσει με ευκολία. Κανείς άλλος δεν επιτρεπόταν να απλώσει το χέρι του πάνω στην πύλη.

Ο Φύλακας ήταν ένας μεγαλόσωμος, γεροδεμένος άντρας, αφοσιωμένος στη δουλειά του. Το μυτερό του κεφάλι ήταν κουρεμένο γουλί, όπως και η φάτσα του. Κάθε πρωί έβραζε νερό σ' ένα φαρδύ καζάνι και ξύριζε προσεκτικά το κεφάλι και το πρόσωπό του με ένα μεγάλο, κοφτερό ξυράφι. Η ηλικία του ήταν απροσδιόριστη. Το φύσημα του κέρατος κάθε πρωί και κάθε βράδυ για να μαζέψει τα θηρία ήταν επίσης μέσα στα καθήκοντά του. Σκαρφάλωνε σε έναν δίμετρο πυργίσκο μπροστά από τον θάλαμο του Φύλακα, σημάδευε τον ουρανό με το κέρασ και φυσούσε. Πώς ήταν δυνατόν ένας τόσο χοντροκομμένος αγριάνθρωπος να παράγει αυτόν τον τόσο απαλό, μαγευτικό ήχο; Κάθε φορά που τον άκουγα, σκεφτόμουν πόσο παράξενο ήταν.

Το ηλιοβασίλεμα, αφού οδηγούσε και το τελευταίο θηρίο έξω από τα τείχη, ξανάκλεινε τη βαριά πύλη και την κλείδωνε με ένα γιγάντιο λουκέτο που έβγαζε μια ψυχρή, μεταλλική κλαγγή.

Έξω από τη βόρεια πύλη υπήρχε ένα μέρος διαμορφωμένο ειδικά για τα θηρία. Εκεί κοιμούνταν, ζευγάρωναν, γεννούσαν. Υπήρχε κι ένα πυκνό δάσος κι ένα ρυάκι εκεί, κι αυτή η περιοχή ήταν επίσης περιτειχισμένη με ένα χαμηλό τείχος, λίγο παραπάνω από ένα μέτρο ψηλό, αλλά για κάποιο λόγο τα θηρία δεν μπορούσαν να πηδήσουν. Είτε δεν προσπαθούσαν.

Στο τείχος κι από τις δυο μεριές της πύλης υπήρχαν έξι παρατηρητήρια. Με παλιές, ξύλινες ελικοειδείς σκάλες, που εύκολα μπορούσε να ανέβει ο καθένας. Από την κορυφή μπορούσες να δεις οτιδήποτε έκαναν τα θηρία. Αλλά συνήθως κανείς δεν ανέβαινε τις σκάλες. Οι κάτοικοι της πόλης δε νοιάζονταν ιδιαίτερα για τις ζωές των θηρίων.

Για μια βδομάδα, ωστόσο, στις αρχές της άνοιξης, ο κόσμος σκαρφάλωνε στα παρατηρητήρια, για να παρακολουθήσει τα θηρία που μάχονταν. Τότε τα θηρία γίνονταν απίστευτα επιθετικά και άγρια, και τα αρσενικά σταματούσαν να τρέφονται σε έναν απελπισμένο αγώνα να κερδίσουν τα θηλυκά. Μούγκριζαν και σημάδευαν με το μυτερό κέρατό τους τον λαιμό ή το στομάχι του αντιπάλου τους.

Μονάχα κατά τη διάρκεια αυτής της βδομάδας του ζευγαρώματος τα θηρία δεν έμπαιναν στην πόλη, αφού ο Φύλακας κρατούσε πάντα κλειστή την πύλη για να προστατεύσει τους κατοίκους από τον κίνδυνο. (Και κατά συνέπεια, δεν ακουγόταν το κέρας το πρωί και το βράδυ.) Αρκετά ήταν τα θηρία που πληγώνονταν βαριά στις μάχες, κάποια μάλιστα υπέκυπταν στα τραύματά τους. Κι από το κόκκινο αίμα που κυλούσε στο έδαφος βλάσταινε μια νέα τάξη και μια νέα ζωή. Σαν τα φρέσκα μπουμπούκια που ξεπετάγονται διαμιάς στα πράσινα κλαδιά της ιτιάς την άνοιξη.

Ο κύκλος ζωής των θηρίων ακολουθούσε μια τάξη άγνωστη σε εμάς. Καθετί επαναλαμβανόταν τακτικά, με μια τάξη που επιζητούσε το ίδιο τους το αίμα για εξιλέωση. Μόλις περνούσε αυτή η βίαιη βδομάδα κι όταν ο ευγενικός Απρίλιος είχε ξεπλύνει

πια το αίμα, τα θηρία μεταμορφώνονταν πάλι σε ήρεμα, ευγενικά πλάσματα.

Ωστόσο, ποτέ δεν παρακολούθησα ο ίδιος αυτή τη σκηνή. Απλώς τα άκουσα όλα από σένα.

Τα θηρία το φθινόπωρο κουλουριάζονταν εδώ κι εκεί, με τη χρυσαφιά τους γούνα να αστράφτει στον απογευματινό ήλιο, περιμένοντας υπομονετικά την ηχώ του κέρατος να σκορπίσει στην ατμόσφαιρα. Μπορεί να ήταν και χίλια θηρία.

Κι έτσι τελείωνε άλλη μια μέρα στην πόλη. Οι μέρες περνούσαν, οι εποχές άλλαζαν. Ωστόσο, οι μέρες και οι εποχές δεν είναι παρά προσωρινές. Ο αληθινός χρόνος της πόλης βρίσκεται αλλού.

Ένα συγκλονιστικό
μυθιστόρημα για
τα όρια ανάμεσα
σε κόσμους και
ανθρώπους.

Ένας δεξιοτέχνης
παραμυθάς.

SUNDAY TIMES

Ένας αυθεντικός
δημιουργός.

THE TIMES

Ένας από τους πιο
πολυδιαβασμένους
συγγραφείς
παγκοσμίως.

THE GUARDIAN

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-6324-7

9 786180 163247

ΚΩΔ. ΠΗΧΗΣ: 31467